

«Εγώ κοιμούμαι κι η καρδιά μου ξαγρυπνά», πρώτος στίχος Άσμα Ασμάτων

Ο Γιώργος Κορμπάκης κοιμάται ή ονειρεύεται με ανοιχτά μάτια μπροστά σ' ένα άνθρωπο; Εικόνα των εικόνων, πηγή αλλοτρίωσης, αφημένος να αποκριθεί στην παρόρμηση, παρόρμηση νιώθει και ένας βιαστής αλλά εμείς γιατί το ξέρουμε αυτό, ο καλλιτέχνης πρέπει να αισθητοποιήσει το είναι του και το αναζητά σε κακοχυμένες και τυχάρπαστες εικόνες που τις εξευμενίζει με το χαρισματικό βλέμμα του. *«Φωνή του αγαπημένου· χτυπά την πόρτα. -«Άνοιξε, αδερφή μου, ταιρί μου, περισσότερα μου, πανέμνοστή μου, τι το κεφάλι μου το νότισε η δροσιά και τους βοστρύχους μου τ' αγιάζει της νυχτός»*. Το βλέμμα όργανο του νου, που για χάρη του το περιβάλλον βυθίζεται στην ανεμελιά της λογικής, δεν παύει να είναι κυρίως προβολή κατανόησης των γύρω και δίνει τη δυνατότητα να τοποθετήσει τον εαυτό του κάποιος στον κόσμο, για να υπάρχει σε σχέση με αυτόν *-«Γδύθηκα το χιτώνα μου, πώς να τον φορέσω; Ένιψα τα πόδια μου, πώς να τα λερώσω;» Έσυρε το χέρι του ο αγαπημένος στις κλειδωνιάς το μάτι και θροϊσθήκαν τα σπλάχνα μου γι αυτόν*. Το ερώτημα που τίθεται είναι τι πράξη ακολουθεί μια άλλη: γδύθηκα για να φορέσω, νίφθηκα για να λερώσω, κοίταξα για να ζωγραφίσω, ζωγράφισα για να σβήσω, έσβησα για να ξεχάσω, σε μια ολβιότητά του είναι, σε μια αβρότητα για το άλλο. Η υπόσταση για τον Γιώργο Κορμπάκη θυμίζει ένα νανούρισμα βρέφους, το άγγιγμα ενός πανιού, τη μυρωδιά των σεντονιών μετά από την έκθεση στο κάμα του ήλιου. *«Σηκώθηκα ν' ανοίξω στον αγαπημένο μου· έσταξε σμύρνα από τα χέρια μου, τα δάχτυλά μου γέμισαν σμύρνα σαν άγγιξα το μάνταλο της κλειδωνιάς. Άνοιξα στον αγαπημένο μου· ο αγαπημένος είχε περάσει· βγήκε η ψυχή μου ακολουθώντας τον· τότε ζήτησα και δεν τον βρήκα, τονε φώναξα, δε μ' άκουσε»*. Αποπειράται συστηματικά ο Γιώργος Κορμπάκης να εξορύξει το «έσω χάος» στο επίπεδο των αισθήσεων και να θεαθεί και να υπάρξει όντως και παντού. Έτσι δικαιολογείται η λυρική υλικότητα των πανιών. Προς τούτο κλωθογυρίζει σε στάθμες μειωμένης συνειδητότητας και από ασαφή και άμορφα στοιχεία εικόνας των εικόνων, θα ολβιοτηθούν σε μια προφορικότητα λιγοστών χρωμάτων και ανεξίτηλων σχημάτων, έμορφα αισθητοποιημένα. Τα έργα του είναι ενσυνείδητα αντικείμενα των αισθήσεων σε έναν καλότυχο συντονισμό της μορφοθηρικής του ζωγραφικής, για το είναι και το υπάρχουν.

«Μ' ήβραν οι φύλακες που τριγυρνούν στην πολιτεία, με χτύπησαν, με πλήγωσαν, πήραν τη μαντίλα μου από πάνω μου αυτοί που φυλάγουν τα τείχη. Σας εξορκίζω, θυγατέρες της Ιερουσαλήμ, στις δύνάμες και στις ορμές του αγρού θα βρείτε τον αγαπημένο μου τι θα του πείτε; Πως είμαι λαβωμένη της αγάπης.»

Γιατί πρέπει να βιαστείς για να αισθανθείς, γιατί πρέπει να βιαστείς για να προλάβεις να δεις τα πάμπολλα σκόρπια όμορφα συμβάντα που λουφάζουν μέσα μας. Και ποιες αισθήσεις της υποστάσεως μας αναλαμβάνουν την απελευθέρωση των ημίφωτων συμβάντων χωρίς βία; Σίγουρα εκείνες οι σωματικές που διαθέτουμε η όραση, η ακοή, η γεύση και η αφή. Ο Γιώργος Κορμπάκης τις κινητοποιεί διαμέσου της τέχνης που περιπλανάται ασυναίσθητα σε καθημερινά συμβάντα ανθρώπινης ζωής: «Η μουσική του ανέμου, ο ρόγχος της θάλασσας, η μυρουδιά του λουλουδιού, η θέα του ηλιοβασιλέματος, η αίσθηση ενός φιλιού της μάνας» εγκαθίστανται στο εσωτερικό της υποστάσεως και αναμένουν εξημερωμένα βλέμματα για να επανεφεύρουν την εικόνα και τη διαβίωση εν μέσω τέχνης. Να ένα παράδειγμα τέχνης που επαναφέρει την εικόνα, όπως τελειώνει το Άσμα ασμάτων του Σολομώντα σε μετάφραση Γ. Σεφέρη που διαβάζαμε παράλληλα με πλάγιους χαρακτήρες.

Τραγούδι από το Άσμα Ασμάτων

Ο ΧΟΡΟΣ

*Ποια είναι τούτη που ανεβαίνει λευκαντισμένη
ακουμπώντας στον αγαπημένο της;*

Ο ΑΝΤΡΑΣ

*Κάτω απ' τη μηλιά σε ξύπνησα
εκεί που η μάνα σου σε γέννησε,
εκεί που πόνεσε και σε γέννησε.*

Η ΝΥΦΗ

*Βάλε με σφραγίδα στην καρδιά σου,
ωσάν σφραγίδα στο μπράτσο σου·
είναι δυνατή η αγάπη σαν το θάνατο
και σκληρός ο πόθος σαν τον Άδη
οι σπίθες της είναι σπίθες της φωτιάς,
φλόγα του Θεού.
Νερά ποτάμια δεν μπορούν
να σβήσουν την αγάπη.*

Δείτε τώρα: ο Γιώργος Κορμπάκης προσπαθεί εικαστικά να εξάγει το δέον από το γεγονός – την ιδέα μιας αγαθής κοινωνίας από την αντικειμενική πραγματικότητα των προϋποθέσεων της κοινωνικής ζωής. Η αγάπη, ως το συναίσθημα των συναισθημάτων, η εικόνα των εικόνων όπως οι καλλιτέχνες την κυνηγούν σαν μια ουτοπική προοπτική της επανασυμφιλίωσης της ελευθερίας, είναι εγγεγραμμένη στον επικοινωνιακό εκκοινωνισμό. Ζωγραφίζει χειρονομίες και βλέμματα βλεμμάτων ως εκδήλωση ελευθερίας που σημαίνει ότι είναι ελεύθερος στο πεδίο της όρασης. Ζωγραφίζει τις χειρονομίες των χειρονομιών ως μια κιναισθητική ελευθερία που αναζητά την έκφραση των εκφράσεων σε έναν κόσμο, όπου οι θεοί δεν θα είχαν να πουν τίποτα. Τα άκρα ως έκφραση ελευθερίας και συστολής είναι αυτά που θα εκφράσουν την προσμονή. Αυτό το ελαφρύ χορευτικό ανασήκωμα των πατουσών, το πλέξιμο των χεριών ως καταλογισμός και συμφιλίωση με το άλλο εαυτό θυμίζουν τόσο έντονα τους αγέλους και τους διαπνεόμενους δαίμονες του Γκούσταβ Ντορέ και το ανιχνεύσιμο μετεωρισμό του Πωλ Ντελβό, που πιστεύω ότι ο Γιώργος Κορμπάκης δημιουργεί με εκείνες τις προϋποθέσεις που να του καταλογιστεί η ζωγραφική πράξη ως μορφοθηρία της υπαγωγής και της αναγνώρισης της υπόστασης ως εικόνα των εικόνων.

Χάρης Κοντοσφύρης
Φλώρινα 30/05/2015

-Θ.Π. Τάσιος, *Ας αναστοχαστούμε εαυτούς και αλλήλους, Πανεπιστημιακές εκδόσεις Κρήτης, 2014*

-Θεοδόσης Ν. Πελεgrίνης, *Το έργο τέχνης, ο δημιουργός του κι εμείς, εκδ. Πεδίο 2013*

Κορνήλιος Καστοριάδης, *Ο Θρυματισμένος Κόσμος, εκδ. Υψίλον 1992*

-Θ.Κ. Στεφανόπουλου, Στ. Τσιτσιρίδη, Λ. Αντζουλή, Γ. Κριτσέλη, *Ανθολογία Αρχαίας Ελληνικής Γραμματείας Άσμα ασμάτων του Σολομώντα σε μετάφραση Γ. Σεφέρη*